

Sygn. akt II Cz 199/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

Sędziowie: SO Agnieszka Terpiłowska

SO Aleksandra Maciej Ejsmont

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2017r. w Świdnicy na posiedzeniu niejawnym zażalenia strony pozwanej (...) S A w S. na rozstrzygnięcia o kosztach zawarte w pkt I i III wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 10 stycznia 2017 r., sygn. akt I C 348/16, w sprawie z powództwa G. N.

o zapłatę 6.000 zł

p o s t a n a w i a:

I. *zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zasądzone od strony pozwanej na rzecz powódki koszty procesu w kwocie 2.017 zł obniżyć do 1.357,78 zł (pkt I), należne od strony pozwanej koszty sądowe tytułem wydatków na poczet opinii biegłego w kwocie 75,46 zł obniżyć do 50,56 zł oraz ściągnąć z zasądzzonego powódce roszczenia, tytułem części powyższych wydatków, kwotę 24,90 zł (pkt III),*

II. *zasądzić od powódki na rzecz strony pozwanej 150 zł kosztów postępowania zażaleniowego.*

(...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonymi rozstrzygnięciami o kosztach zawartymi w pkt I i III wyroku Sądu Rejonowego z dnia 10 stycznia 2017 r. zasądzono od strony pozwanej 2.017 zł kosztów procesu oraz nakazano aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa, tytułem tymczasowo poniesionych kosztów wynagrodzenia biegłego, kwotę 75,46 zł. W uzasadnieniu wskazano, że podstawą rozstrzygnięcia był art. 100 kpc, gdyż powódka wygrała sprawę w 2/3 części, a przed wniesieniem pozwu nie otrzymała żadnej kwoty, zatem w przypadku nie zgłoszenia roszczenia, nie otrzymałaby żadnego zadośćuczynienia ani odszkodowania, co uzasadniało nieobciążanie jej kosztami zastępstwa procesowego, ani wynagrodzenia biegłych.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, strona pozwana zarzuciła naruszenie art. 98 kpc, art. 100 kpc, art. 328 § 2 kpc oraz § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych podnosząc, że nie można stwierdzić, aby powódka uległa tylko w nieznaczącej części żądaniu, gdy strona pozwana wygrała sprawę w 33%. Nie było również takiej sytuacji, aby określenie należnej sumy zależało od wzajemnego obrachunku, czy też uznania Sądu, gdy w uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy stwierdził, że ustalenie wysokości należnego zadośćuczynienia było możliwe już na etapie postępowania likwidacyjnego i dlatego też zasądził odsetki od dnia 17 listopada 2016 roku. Z uwagi na powyższe, w ocenie skarżącej, powódce należy

się zwrot kwoty 1.357,78 zł, a podobną argumentację należy zastosować również w przedmiocie pkt III wyroku, gdzie pozwana powinna być obciążona jedynie kwotą 50,56 zł.

Sąd Okręgowy zważył. Zażalenie podlegało uwzględnieniu. W pierwszej kolejności wskazać należy, że zasadnie strona pozwana podnosi, iż Sąd pierwszej instancji przyjął nieprawidłową wysokość stawki minimalnej opłat za czynności adwokackie oraz radców prawnych. W rozpoznawanej sprawie zastosowanie miały bowiem przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1800 i 1804) sprzed ich nowelizacji, dokonanej rozporządzeniem z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U. poz. 1667 i 1668). Zgodnie z treścią § 2 obu rozporządzeń zmieniających, do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Stawka obowiązująca w dniu wniesienia pozwu, zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia, wynosiła zatem 2.400 zł. Przechodząc do dalszej oceny zażalenia wskazać należy, że zgodnie z powoływanym przez Sąd i skarżącego art. 100 kpc, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Stosunkowy rozdział kosztów procesu jest usprawiedliwiony, przy uwzględnieniu okoliczności konkretnej sprawy i zasad słuszności, przy czym należy podkreślić, że przy orzekaniu o kosztach procesu na podstawie wyżej przytaczanego przepisu, ocena zakresu, w jakim każda ze stron powinna uczestniczyć w pokrywaniu kosztów wymaga porównania rozmiaru ostatecznie uwzględnionego żądania z całym dochodzonym roszczeniem. Zastosowanie art. 100 kpc podlega dyskrejonalnej ocenie sędziowskiej, co oznacza, że rozstrzygnięcie w tym zakresie może zostać skutecznie zakwestionowane w ramach kontroli instancyjnej jedynie w razie oczywistego naruszenia przewidzianych w ustawie reguł (zob. postanowienie SN z dnia 28 lutego 2013 r., III CZ 27/12, wyd./el. Legalis nr 726294). W orzecznictwie również utrwalone jest stanowisko, że pomimo równego stopnia wygrania i przegrania sprawy, brak jest możliwości zniesienia kosztów, gdy pozostawały one w znacznej dysproporcji (zob. postanowienie SN z 12.10.2012 r., IV CZ 68/12, wyd./el. Lex nr 1232621 oraz postanowienie SN z 28.02.1985 r., II CZ 21/85, wyd./el. Lex nr 8690). W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, że powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w 67%, wobec zasądzenia na jej rzecz kwoty 4.000 zł, w odniesieniu do żądanych 6.000 zł. Poniosła ona przy tym łączne koszty w wysokości 3.217 zł, gdy u strony pozwanej ograniczały się one wyłącznie do opłaty skarbowej za pełnomocnictwo oraz kosztów zastępstwa procesowego i wyniosły 2.417 zł. Pomimo tego, że obciążenie tylko jednej strony obowiązkiem zwrotu kosztów procesu, mimo częściowego uwzględnienia powództwa, może mieć miejsce wówczas, gdy przepisy prawa materialnego nie określają ściśle kryterium do określenia wysokości żądania, to strona powodowa dochodząc zadośćuczynienia, powinna - kierując się wynikającymi z praktyki orzeczniczej ogólnymi zasadami (kryteriami) ustalania wysokości zadośćuczynienia - określić wysokość oczekiwanego zadośćuczynienia w sposób precyzyjny (zob. postanowienie SN z dnia 5 grudnia 2012 r., I CZ 43/12, wyd./el. Legalis nr 637498). Domaganie się zadośćuczynienia w wysokości rażąco wygórowanej musi zatem, przy uwzględnieniu okoliczności sprawy, skutkować stosownym rozstrzygnięciem o kosztach postępowania, w szczególności gdy strona formułująca żądanie, jak w sprawie niniejszej, działała jednak przez profesjonalnego pełnomocnika, a jej żądanie okazało się zawyżone o 50%. Z tego też względu nie sposób przyjąć, aby w niniejszej sprawie określenie należnej sumy zależało wyłącznie od oceny Sądu, co uzasadniało prawidłowe zastosowanie art. 100 zdanie. pierwsze kpc. Należne powódce koszty, przy uwzględnieniu wyniku sprawy, wyniosły zatem 2155,39 zł (3217 x 67%), a stronie pozwanej 797,61 zł (2417 X 33%), zaś różnica między powyższymi kwotami zamknęła się wartością 1357,78 zł., do której obniżeniu podlegała kwota zasądzona zaskarżonym orzeczeniem. W konsekwencji powyższa argumentacja

odnosi się również do wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, jako że przepis art. 100 kpc, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), ma odpowiednie zastosowanie również do kosztów sądowych. Gdy zatem kwota tych wydatków wyniosła 75,46 zł, to wobec pozwanej powinna ona zamykać się kwotą 50,56 zł (67% z 75,46 zł), zaś pozostała część, tj. 24,90 (33 % z 75,46 zł) podlegała ściągnięciu z zasądzonego powódce roszczenia (art. 113 ust. 2 pkt 1).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc zmienił zaskarżone postanowienia (pkt I), zaś o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 kpc, art. 391 § 1 kpc, art. 397 § 2 kpc oraz § 10 ust. 2 pkt 1 w zw. § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 ze zm.).

(...)